

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudců JUDr. Michala Fridricha a JUDr. Kláry Bernardové v právní věci žalobce: **M. B.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx – xxx xxx, zast. Mgr. Petrem Kallou, advokátem, se sídlem Osadní 46/41, Praha 7, proti žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, **o deklarování diskriminace a zaplacení 500.000 Kč**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 16.05.2017 č. j. 10C 239/2013-241

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku o věci samé a ve výroku o náhradě nákladů řízení mezi účastníky **potvrzuje.**
- II. Ve výroku o nákladech řízení státu se rozsudek soudu I. stupně **mění** tak, že žalobce je povinen zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 7 náhradu nákladů řízení ve výši 6.836,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal určení, že vydáním posudku Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra č. 316402 ze dne 16.12.2012, obsahujícího závěr o zdravotní nezpůsobilosti žalobce k výkonu služby, a následným propuštěním žalobce ze služebního poměru došlo k nepřipustné diskriminaci žalobce, jíž žalovaný porušil platné právní předpisy, a současně se na žalovaném domáhal zaplacení 500.000 Kč s příslušenstvím. Dále rozhodl, že „českému státu se nepřiznává náhrada nákladů řízení vůči žalobci“ a žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení 2.100 Kč. Žalobce tvrdil, že v rámci služebního poměru příslušníka Policie České republiky vykonával službu na služebním místě xx
xxxxxx, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx. Na základě rozhodnutí ředitele xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx ve věcech služebního poměru č. 191/2011 ze dne 04.01.2011 byl propuštěn ze služebního poměru na podkladě lékařského posudku č. 316402 ze dne 16.12.2010, vydaného Zdravotnickým zařízením Ministerstva vnitra, podle něhož pozbyl zdravotní způsobilosti k výkonu služby. Žalobce je postižen xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, onemocnění xxxxxxxxxxxx u něho dosud nepropuklo a jeho zdravotní stav je dobrý. Žalobce svůj nárok založil na § 10 odst. 1 a 2 zák. č. 198/2009 Sb. (antidiskriminační zákon). Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a uvedl, že ve věci žalobce bylo postupováno podle vyhl. č. 393/2006 Sb. o zdravotní způsobilosti, vydané na základě zmocnění §79 odst. 6 zák. č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

Účastníci učinili nesporným, že žalobce byl ve služebním poměru ve služebním místě xx. Z výpovědi žalobce soud I. stupně zjistil, že jeho náplní byla ostraha objektů, kontrola příjezdějících aut a budov, zda neobsahují nástražné systémy, a osob a jejich zavazadel. Po většinu času byl u xxxx a xxx xxx. Soud I. stupně dále zjistil ze zápisu o jednání lékařské komise č. 2 a z posudku, že dne 16.12.2010 jednala lékařská komise o posouzení zdravotního stavu žalobce při přezkumném řízení. Žalobce byl v dočasné pracovní neschopnosti od 06.12.2010 a jako lékařské podklady byly k dispozici vložka zdravotní knížky, tiskopis „400“, zápis z ambulantního vyšetření ambulance xxxxxxxxxxxxxxxx ze dne 02.12.2010, popis služebního místa – náplň služební činnosti. Diagnostický závěr:

Onemocnění virem lidské xx.
Od 12.11.2010 je na plné xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx. Lékařská komise stanovila zdravotní klasifikaci „D“, tj. není zdravotně způsobilý pro výkon služby. Dne 16.12.2010 vydala lékařská komise Posudek zdravotní klasifikace „D“, tento posudek žalobce dne 16.12.2010 převzal a byl poučen o možnosti podat do 15 dnů návrh na jeho přezkoumání. Rozhodnutím xx, ze dne 04.01.2011 byl žalobce podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů propuštěn ze služebního poměru, neboť na základě lékařského posudku, který nabyl právní moci dne 3. ledna 2011, pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilosti k výkonu služby. Proti tomuto rozhodnutí bylo možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

Z výpovědi MUDr. M. S. soud I. stupně zjistil, že žalobce ošetřovala krátkou dobu, přišel na doporučení referenční laboratoře a byl zachycen pravděpodobně brzy po nákaze. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX. Pojem mnohočetné infekce znamená opakované respirace, průjmy, hubnutí, vyrážky, opary. V lékařské zprávě z 20.08.2010 je uvedeno vyšetření xxx, onem. xxx s následkem: mnohočetné infekce, xxx a opakované respirační infekce (výpověď svědkyně MUDr. S.). Ve zprávě z 03.09.2010 jsou jako mnohočetná infekce uvedeny XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX (výpověď svědkyně MUDr. S.), ve zprávě z 12.11.2010 je uvedeno, že žalobce měl xxx xxx a ve zprávě ze dne 02.12.2010, že stav ohledně xxx je nezměněn, XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX terapii od 12.11.2010. Z výpovědi svědka MUDr. P. B. bylo zjištěno, že jako služební lékař žalobce byl vyzván k řešení situace služebním funkcionářem. Žalobci vystavil neschopenku z důvodu preventivně epidemiologických. Na žalobci viditelně nic znát nebylo, působil jen unavenějším dojmem. Podle názoru svědka nemohl vykonávat noční služby a neměl být vystaven fyzické zátěži. Obrátil se na MUDr. S., která potvrdila, že je u ní žalobce v lékařské péči, choroba se nachází ve stádiu xxx xxx a byla mu předepsána xxx xxx. Následně vystavila MUDr. S. lékařské potvrzení. Po poradě s MUDr. B. dal svědek návrh na přezkumné řízení, jako podklad měli zprávu o zdravotním stavu pacienta. Z výpovědi MUDr. L. B. bylo zjištěno, že přezkumné řízení o posouzení zdravotního stavu žalobce bylo na žádost ošetřujícího lékaře. Měli k dispozici zdravotní dokumentaci, lékařskou zprávu z nemocnice na xxx od doc. MUD. S. a náplň činnosti žalobce. Při posuzování vycházeli z tabulek vyhlášky 393/2006 Sb., v projednávaném případě bylo indikováno písmeno D. Žalobce byl s posudkem seznámen a mohl požádat o jeho přezkum.

Ze znaleckého posudku a výpovědi znalce Doc. MUDr. Evžena Hrnčíře, CSc., MBA soud I. stupně zjistil, že dne 02.12.2010 bylo možné stanovit, že žalobce trpí onemocněním, které lze podle Mezinárodní statistické klasifikace nemocí ve znění desáté decenální revize označit alfanumerickým kódem xxx = onemocnění xxx, mající za důsledek xxx xx. Takto onemocnění žalobce opakovaně před datem 02.12.2010 charakterizovalo xxx centrum xxxxxxxxxxxxxxxxxa odpovídá to i učiněným lékařským záznamům. Aktuální zdravotní stav žalobce, který u něj existoval dne 16.12.2010, mu neumožňoval vykonávat práci xx, došlo u něho k trvalému poklesu jeho pracovního potenciálu. Vzhledem k protivirové léčbě, která byla u žalobce zahájena dne 12.11.2010, je velice nepravděpodobné, že by mohl při práci, na kterou byl zařazen do dne 16.12.2010, ohrožovat zdraví jiných fyzických osob a rovněž je velice nepravděpodobné, aby v souvislosti s výkonem povolání došlo k přenosu xxx ze žalobce na jiné osoby. U žalobce byla dne 12.11.2010 nasazena xx. Příslušník Policie České republiky musí při výkonu služby, být schopen přemáhat útočníky, používat donucovací prostředky, musí být fyzicky zdatný, duševně dobře komponovaný, soustředěný na práci. Existuje důvodná obava, že pacient infikovaný xxx by tyto podmínky nemusel dlouhodobě splňovat. xxx léky (xxx) které žalobce k datu 16.12.2010 užíval, mohou mít některé nežádoucí účinky (v posudku popsané), které by mohly bránit řádnému výkonu služby policisty. V té době se preventivně xxxxxxxxxxxx nepodávala, žalobce měl již xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx. Žalobce sám byl ohrožován fyzickou a duševní zátěží. Závěr o zdravotní nezpůsobilosti žalobce k výkonu služby deklarovaný v lékařském posudku ze dne 16.12.2010 je správný, žalobce nebyl k datu 16.12.2010 s ohledem na své zdraví schopen vykonávat práci xx. xxxxxxxxxxxx v současné době vyléčitelná není, je nutné považovat ji za onemocnění trvalé, doživotní, má tendenci ke spontánnímu zhoršování v průběhu času, které ale lze podáváním určitých léků a dodržováním jistého životního režimu zpomalit. U žalobce dosud nenastalo xx.

Soud I. stupně na tomto skutkovém základě dovodil k žalovaným vznesené námitce podjatosti, že nárok žalobce není ve smyslu § 101 obč. zák. promlčen, neboť rozhodnutí o jeho propuštění mu bylo doručeno dne 05.01.2011 a žaloba byla podána dne 10.09.2013. Dovodil dále, že nosičství xxxxxxxxxxxxxxxx představuje fyzickou poruchu, v souvislosti s níž vznikají xx. S odkazem na čl. 4 Směrnice Rady ES č. 200/78 ES a § 42 odst. 1 písm. h), § 77 odst. 7, § 79 odst. 1 a 4, § 79 odst. 6 zák. č. 361/2003 s konstatováním, že vyhl. č. 393/2006 Sb. neumožňuje zhodnocení okolností případu a že ji proto

neaplikoval, dovodil, že diskriminace představuje jednání, kdy je určitá osoba podrobena znevýhodnění ve srovnání s jinou osobou ve srovnatelné situaci a důvodem tohoto znevýhodnění je přítomnost určitého diskriminačního důvodu u této osoby. Diskriminací není rozdílné zacházení, pro které je možno najít legitimní věcný důvod a které není hrubě nepřiměřené. Zdůraznil, že podle lékařského posudku i závěru znalce nebyl žalobce nebyl k datu 16.12.2010 ze zdravotního hlediska způsobilý vykonávat své dosavadní povolání. Měl zdravotní limity a je legitimní od příslušníků policie, pracujících v terénu, vyžadovat, aby byli s ohledem na důležitost a náročnost jejich pracovních úkolů ve vynikající psychické a fyzické kondici, což žalobce nebyl. Uzavřel, že nebylo prokázáno, že by vydáním posudku zdravotnického zařízení, obsahujícího závěr o zdravotní nezpůsobilosti žalobce k výkonu služby, a následným propuštěním žalobce ze služebního poměru, došlo k nepřípustné diskriminaci žalobce, neboť kterýkoliv příslušník policie, který by nebyl (obdobně) zdravotně způsobilý k výkonu služby, by byl propuštěn ze služebního poměru. Výrok o nákladech řízení odůvodnil soud I. odkazem na § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb. a žalovanému přiznal náhradu za 7 úkonů po 300 Kč. Výrok o nákladech státu odůvodnil s odkazem na § 148 odst. 1 o. s. ř. tím, že žalobce byl usnesením ze dne 22.10.2014 osvobozen od soudních poplatků v rozsahu jedné poloviny.

Proti rozsudku podal žalobce včasné odvolání. V obsáhlém podání vylíčil průběh řízení před soudem I. stupně s podrobným glosováním provedených důkazů a výkladem k problematice xxx xxx a xxx léčby. Vyjádřil výhrady zejména proti samotnému důkazu znaleckým posudkem s poukazem na to, že jej žádný z účastníků nenavrhl a namítl, že znalec neměl potřebnou odbornost ohledně epidemiologie a problematiky xxx, že není zřejmé, zda měl k dispozici jeho kompletní zdravotní dokumentaci a že závěry posudku jsou spekulativní. Zdůraznil, že v rozhodné době se nacházel ve stadiu xxx xxx a kromě zvětšených xxx neměl žádné klinické příznaky nemoci, která jej nijak pracovně neomezovala. Žalobce byl posuzován podle sloupce II. vyhlášky č. 361/2003 Sb., která v případě xxx xxx rozlišuje laboratorní průkaz bez klinických projevů a aktivní onemocnění (jež však není dostatečně specifikováno), na podkladě jedné lékařské zprávy a nepodstoupil žádnou zdravotní prohlídku. Dovožoval, že lékařská komise měla před rozhodnutím o jeho zdravotní nezpůsobilosti důkladně prověřit veškeré individuální okolnosti případu, uvedenou vyhlášku nesprávně aplikovala a ta je nadto rozporná s ústavou a s evropským právem. S poukazem na obecná východiska zákona č. 198/2009 Sb. a judikaturu soudního dvora EU setrval na tvrzení, že jeho propuštěním ze služebního poměru došlo k jeho znevýhodnění z důvodu zdravotního postižení a že se stal obětí diskriminace. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a jeho žalobě vyhověl nebo, aby jej zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení s jejím příkázáním jinému senátu nebo jinému soudu s odůvodněním, že v řízení

došlo k procesním vadám vydáním rozhodnutí o nedostatku pravomoci soudu, chybným rozhodnutím o soudním poplatku a nesprávným ustanovením znalce.

Žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku. Poukázal na to, že lékařský posudek ze dne 16.12.2010 a rozhodnutí xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx ze dne 04.01.2011, o jejichž přezkoumání žalobce nežádal, nabyly právní moci. Poukázal dále na ustanovení Směrnice rady EU č. 2000/78/ES a diskriminačního zákona, umožňující rozdílné zacházení v souvislosti povahou vykonávané práce, zejména v případě ozbrojených sborů, a zdůraznil, že ve věci žalobce bylo postupováno podle vyhl. č. 393/2006 Sb. o zdravotní způsobilosti.

Podle obsahu odvolání odvolatel uplatnil odvolací důvody ve smyslu § 205 odst. 2 písm. c), e) a g) o. s. ř. Odvolací soud proto přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu, daném § 212 a § 212a o. s. ř., odvolání však opodstatněným neshledal. Odvolací soud shledává problematickým samotné podřízení žalobcovy nemoci pod pojem „zdravotní postižení“, které nelze ztotožňovat s jakoukoliv nemocí a běžně se jím rozumí fyzická či mentální odchylka ve zdravotním stavu člověka, která jej omezuje v určité činnosti (např. v pohybu, mluvení apod.) Zákon č. 198/2009 Sb. (antidiskriminační zákon) však vymezuje ve svém § 5 odst. 6 pojem „zdravotní postižení“ poměrně široce, když uvádí, že o účely tohoto zákona se zdravotním postižením rozumí tělesné, smyslové, mentální, duševní nebo jiné postižení, které brání nebo může bránit osobám v jejich právu na rovné zacházení v oblastech vymezených tímto zákonem; přitom musí jít o dlouhodobé zdravotní postižení, které trvá nebo má podle poznatků lékařské vědy trvat alespoň jeden rok. Pod tuto definici (dlouhodobé tělesné zdravotní postižení) lze xxx onemocnění žalobce podřadit a nárok žalobce lze tak posoudit podle § 10 odst. 1 a 2 zákona č. 198/2009 Sb., podle nichž dojde-li k porušení práv a povinností vyplývajících z práva na rovné zacházení nebo k diskriminaci, má ten, kdo byl tímto jednáním dotčen, právo se u soudu zejména domáhat, aby bylo upuštěno od diskriminace, aby byly odstraněny následky diskriminačního zásahu a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění. Pokud by se nejevilo postačujícím zjednání nápravy podle odstavce 1, zejména proto, že byla v důsledku diskriminace ve značné míře snížena dobrá pověst nebo důstojnost osoby nebo její vážnost ve společnosti, má též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích. V intencích citovaného ustanovení lze připustit i určovací žalobu v podobě zvolené žalobcem, má-li se jednat o formu zadostiučinění.

Ze skutkových zjištění soudu I. stupně v této věci vyplývá, že žalobce, působící jako policista na služebním místě xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx, toto onemocnění se v jeho primární fázi projevovalo xxx xxx a žalobci byla nasazena xxx léčba.

[illegible]

z lékařských zpráv a výpovědi ošetřující lékařky se soudem I. stupně nařízený důkaz znaleckým posudkem (které v řízení žádný z účastníků nenavrhoval) jeví zbytečným a žalobci lze přisvědčit v tom, že jeho závěry ohledně důsledků xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx jsou spekulativní. Nejde však o vadu řízení, která by mohla mít za následek nesprávnost věcného rozhodnutí, jelikož závěry znaleckého posudku nejsou pro posouzení věci rozhodné. Postup zdravotnického zařízení MV při posouzení zdravotní způsobilosti žalobce k výkonu služby při zjištění ze zprávy ze dne 02.12.2010, kterou měla lékařská komise k dispozici, byl v souladu s pozitivní právní úpravou a na základě negativního lékařského posudku musel služební funkcionář podle § 42 odst. 1 písm. h) zák. č. 361/2003 Sb. rozhodnout o propuštění žalobce ze služebního poměru. Diskriminace z důvodu zdravotního postižení se za této situace žalobce nemůže dovolávat, neboť s ním bylo jednáno stejně, jako s každou jinou osobou v jeho postavení ve smyslu § 2 odst. 3 zák. č. 198/2009 Sb. K tomu nakonec správně dospěl i soud I. stupně, jakkoliv je v kontextu s tímto jeho závěrem jeho dílčí závěr, že výše uvedená vyhláška „neumožňuje zhodnocení okolností konkrétního případu“ a že ji proto neaplikoval, nesrozumitelný a nelogický. Žalobce nebyl diskriminován právě proto, že při posouzení jeho zdravotní způsobilosti k výkonu služby byl aplikován obecně závazný právní předpis, objektivizující postup při onemocnění, jímž trpí. Žalobce nemohl důvodně očekávat, že jeho onemocnění bude posuzováno individuálně mimo rámec právní úpravy, dopadající na všechny příslušníky policie bez rozdílu. Měl-li žalobce výhrady proti správnosti lékařského posudku nebo proti postupu lékařské komise (že nebyl podroben prohlídce samotnou komisí) mohl je vyjádřit v rámci návrhu na přezkoumání posudku podle § 77 odst. 2 v rozhodné době účinného zákona č. 20/1966 Sb., jak o tom byl v rámci tohoto posudku poučen.

Odvolací soud neshledává citovanou právní úpravu propuštění ze služebního poměru ze zdravotních důvodů rozpornou s ústavními principy ani se Směrnicí Rady 2000/78/ES, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání a která mimo jiné v čl. 4 bodě 1 uvádí - bez ohledu na čl. 2 odst. 1 a 2 mohou členské státy stanovit, že rozdíl v zacházení na základě vlastností souvisejících s jedním z důvodů uvedených v článku 1 nepředstavuje diskriminaci, pokud z povahy dotyčné pracovní činnosti nebo z podmínek jejího výkonu vyplývá, že tyto vlastnosti představují podstatný a určující profesní požadavek, je-li cíl legitimní a požadavek přiměřený. Taktéž v čl. 3 bodě 4 připouští, aby členské státy stanovily, že se tato směrnice, pokud se týká diskriminace na základě zdravotního postižení a věku, nevztahuje na ozbrojené síly. Žalobce ve svém přesvědčení o tom, že se stal obětí diskriminace, odhlíží od skutečnosti, že nebyl zaměstnancem v běžném pracovním poměru, ale policistou ve služebním poměru a výkonné službě. Na osoby v takovém postavení (příslušníky bezpečnostních sborů) je namístě klást k zajištění účelu

jejich služby vyšší nároky a požadavek jejich plné zdravotní způsobilosti je zcela legitimní. Odvolací soud proto shledal konečný závěr soudu I. stupně o tom, že žalobci nevznikly nároky podle § 10 zák. č. 198/2009 Sb. správným a jeho rozsudek podle § 219 o. s. ř. potvrdil, vyjma nesprávný výrok o nákladech státu. Soud I. stupně pominul, že žalobce byl od soudních poplatků osvobozen jen z poloviny a proto je podle § 148 odst. 1 o. s. ř. povinen zaplatit státu polovinu nákladů v řízení vynaloženého znalečného, jehož celková částka činila 13.673 Kč. Podle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. má procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení, které představují tři paušální náhrady po 900 Kč podle § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/15 Sb. (vyjádření, příprava a účast na jednání).

Proti tomuto rozsudku je za podmínek § 237 o. s. ř. přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

V Praze dne 9. listopadu 2017

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
J. H.